

Son yazıdan beri hayatım *çok* değişti. Baba oldum. Korkutucu bir gelişme.

Korku derken sorumluluğun korkusu, henüz annesinin sesinden başkasını tanımayan ürkek bir canlı, atfettiğim tüm *akıllı* bakışları, adına yazdığım tweetleri, insan olmanın tüm zavallılığının getirdiği bir sorumluluk. Kucağımdaykenki kadar dikkatli hiçbir zaman yürümedim sanırım.

Bir yandan da tüm insanlığın hikayesini, mağaralardan, dağlardan, çöllerden, kutuplardan geçmiş hikayesini hatırladığım rahatlık zamanları. İnsanlık içinde bulunduğumuz avantajların hiçbirine sahip olmadan bu derece ufak ve savunmasız canlılıkları büyütebilmiş. Bizim de bir şansımız olabilir.

Daha önce tatmadığım cinsten bir sevgi. Aşık olmaya benzettim. Saf, sabırlı bir sevgi, nasıl olup da zıvanadan çıktığını, insanın evladını neden diğer herkesten kıskanabildiğini, nasıl bir kontrol delisine dönüşebildiğini de anlıyorsunuz.

Bir de insanın gerçekte ne kadar zavallı yaratıldığını. Bezine doğru her hamlemde *sen de böyle başladın hayata* diyorum, *bu kadar acizdin ve acizlik sadece bir iktidar hayaliyle yer değiştirdi*. Dünya üstündeki kimsenin, gerçekte Minik Ali Paşa'dan daha büyük bir kudreti yok, *epsilon* kadar uzaktayız birbirimizden.

Epsilon, Erdös'ün bu yaştaki miniklere taktığı isimmiş...

Bir süre daha yazamayabilirim. Belki bir daha hiç yazamayabilirim. Değer mi?

Değer.